

POST

We zijn weer onderweg. Na een aantal dagen van voorbereidingen in Ushuaia is het zover: de trossen kunnen weer los. Het weer is goed, al staat er veel wind. Hier in het Beagle-kanaal is dat vrij normaal: tegen de middag steekt doorgaans de wind op, en dan is het ook goed raak. Buien van 50 knopen en meer zijn geen uitzondering. Bij ons waait het nog niet zo hard, een goede windkracht 7, maar voor ons spookt het. Dat horen we van de 'Oosterschelde'. Over de radio hebben we contact gemaakt met de driemastschoener, die onderweg is vanuit Nederland, langs de Zuid-Amerikaanse kust naar beneden, naar Ushuaia. Van daar uit zal de 'Oosterschelde' de komende zuidelijke zomer ook op Antarctica gaan charteren.

Ze is net in het Beagle-kanaal als wij Puerto Williams uitvaren, en we moeten elkaar dus over een uur of vier tegenkomen. Het Beagle-kanaal vernauwt zich hier tot iets minder dan een mijl breedte, straks wordt het breder, twee, drie mijl, en dan snel veel breder. We verwachten ze in de buurt van Isla Picton, hopelijk wat in de luwte van het eiland, tegen te komen. Dat wordt turen door de verschillende verrekijkers. En ja, tegen de bergen voor ons, nog heel ver weg, kun je, als je heel goed kijkt, een drietal masttopjes ontwaren.

Bernt, de kapitein van de 'Oosterschelde', meldt 45 knopen wind met uitschieters naar meer dan 50: windkracht negen à tien.

Een deel van die vlagen bestaat uit zogenaamde katabatische winden: valwinden die met snelheden van soms meer dan 70 knopen van de gletsjers af komen denderen. We liggen daarin soms te halen dat het een aard heeft. Het is redelijk vlak water hier, zo onder de hoge wal, en des te verrassender is het als het schip plotseling als door een reuzenhand plat wordt

gedrukt, tot een slagzij van dertig graden of meer, zodat je bijna in paniek naar de schoten rent, maar dan ook even gemakkelijk weer overeind komt en doorzeilt alsof er niets aan de hand is.

Omdat de 'Oosterschelde' post voor ons heeft, willen we de ontmoeting graag gebruiken om even bij elkaar langs te gaan. Wij kunnen dan meteen al onze kerstpost meegeven aan de 'Oosterschelde', zodat de in Ushuaia van boord stappende gasten die mee kunnen nemen en in Nederland op de bus kunnen doen.

Als de Oosterschelde dichterbij komt, dichtgereefd onder schoenerzeil, grootzeil, bezaan en stagfok, spreken we de details van het rendez-vous af. Als we elkaar dicht genoeg genaderd zijn, gaan we allebei bijliggen, zij onder gereefd grootzeil en fok, wij onder stagzeil en fok, zodat de schepen rustig liggen en wij onze dinghy kunnen strijken.

Terwijl twee bemanningsleden voor post-bode spelen, bewonderen wij het de Oosterschelde, die nu rustig ligt te halen in de spijkerharde wind. Het is onbetwist Nederlands mooiste oude zeeschip. De 'Oosterschelde' dwingt bovendien bewondering af door haar geschiedenis: als een van de weinige Nederlandse zeeschepen voer ze haar leven lang al over alle wereldzeeën, waaronder ook deze. Dat ze dat nu weer, of beter: nog steeds doet dwingt respect af, zowel voor het schip als voor de Hollanders die het schip hierheen hebben gezeild, en het nu een aantal malen de Drake Passage door zullen loodsen.

Het is sowieso een raar gevoel om hier, aan de voet van de wereld, een rendez-vous te hebben met een ander, nog wel Nederlands schip. Andere schepen kom je hier weinig tegen, andere zeilschepen van enig formaat al helemaal niet. Een paar jachten zeilen hier,

doorgaans van mensen die aan het gebied verknocht zijn geraakt, en nergens anders meer kunnen aarden dan tussen ijsbergen en de ruige bergkusten van de patagonische eilanden en Antarctica. De lokale bevolking verklaart ze zonder uitzondering voor gek, en ons, die hier met betalende passagiers rondzeilen, al helemaal. De meesten zijn Hollanders; op een enkele Australiër na zijn we nog geen andere nationaliteiten zeilend tegengekomen.

Het maakt ons, eerlijk is eerlijk, best trots. Hollanders hebben hier al eeuwen rondgevaren, zoals de namen Staten Eiland en Kaap Hoorn bewijzen, en wij staan dus in een nautische traditie die uniek is in de wereld.

Enzo, hevig slingerend in de van de Patagonische bergen donderende valwinden, voelt ieder op zijn manier iets van een nationalistisch gevoel door de aderen vloeien. Niemand noemt het zo, niemand voelt de neiging om het volkslied aan te heffen, maar het wapperen van de twee grote Nederlandse vlaggen in de kristalheldere lucht en de keiharde wind, zo vlak naast elkaar aan het einde van de wereld, roept duidelijk emoties op.

Dan is het rendez-vous voorbij en moeten we weer aan het werk. De dinghy wordt met groot vertoon van stuurmanskunst onder de hijstalijs gevaren en opgehesen, het grootzeil en de kluivers weer gehesen. Dan zwaaien we af, allebei een indrukwekkend hoornsignaal loslatend tussen de bergwanden. Even later is de 'Oosterschelde' een zwarte schim, daarna een stipje op de horizon, wegvallend tegen de bossen die het kanaal omzomen. Terwijl de wind aanwakkert tot meer dan 50 knopen vervolgen wij onze weg naar zee, langs de Wollaston archipel en Kaap Hoorn, de Drake Passage in, koers Antarctica.